

Miro Kačić

02. srpnja 1946. — 05. veljače 2001.

Kada nas je 5. veljače 2001. zauvijek napustio profesor Kačić, mnogi od nas nisu bili ni svjesni kako se to tako brzo moglo zbiti. Očekivali smo da ćemo ga za koji dan ponovno vidjeti užurbanog ili vedrog i nasmijanog željnog da s nama uz kavu provede nekoliko kratkih i opuštajućih trenutaka prije nego što se posveti svojim obavezama bilo u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje bilo na Filozofskom fakultetu. Međutim, profesor nije dolazio.

Kako je vrijeme odmicalo, shvatili smo da nikad više nećemo susresti njegov lik i da nikad više nećemo zamijetiti njegov blagi i diskretan osmijeh skriven ispod brade i naočala. Shvatili smo da ostaju uspomene i sjećanja.

O profesoru Kačiću, o njegovu radu i posvećenosti jezikoslovlju svjedočit će njegova disertacija, knjige i članci, dakle tekstovi koji će jasno pokazivati jezikoslovni put kojim se profesor Kačić kretao.

Međutim, postoji o profesoru Kačiću nešto što nije nigdje zapisano, što nije ni na koji način dokumentirano, a što bismo trebali istaknuti. Ono po čemu bi još valjalo pamtiti profesora Kačića jest nešto po čemu se on razlikovao od mnogih svojih kolega profesora. To je osjećaj i razumijevanje za mlade ljude i povjerenje koje im je znao iskazati. Stoga i ne čudi što se profesor okružio tako velikim brojem novakinja i novaka što u Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje, a što na Filozofskom fakultetu. Profesor Kačić znao je dati priliku mladim ljudima za koje je smatrao da imaju smisla i talenta za jezikoslovlje i znao im je pokazati put kojim valja krenuti u svijet jezikoslovlja. Ako je netko pak već odabrao vlastiti put, profesor Kačić ga nije preusmjeravao ili tjerao da krene nekim drugim putem kojem je on možda osobno bio i skloniji, već je tiho i pažljivo promatrao kako se to mlado biće kreće putem koji je samo odabralo i uvijek ga u tome spremno podržavao. Kada se pak mladi čovjek našao na raskrižju i nije znao treba li odabrati lijevu ili desnu stazu, profesor je uvijek bio spreman pomoći, i to opet jedino onako kako je smatrao ispravnim. Kada biste na tom dugotrajnom putu u svijet jezikoslovlja konačno postigli neki cilj, kada biste napisali neki članak, održali izlaganje ili dovršili magisterij, profesor vas nije obasipao hvalospjevima. Smatrao je to normalnim i očekivanim, a uvijek je bio mišljenja da možete i bolje. Rečenica koju je vrlo često znao izreći kada bi bio upoznat s nekim uratkom, a koja je zapravo iskazivala njegovo zadovoljstvo učinjenim i vjeru u vas, bila je *»Možda bude jednog dana nešto od vas«*. To je rečenica koja je kazivala da mladi čovjek radi dobro i da je na dobrome putu.

Sva pomoć, podrška i razumijevanje išlo je uvijek samo u jednom smjeru – da budemo što kvalitetniji u poslu kojim se bavimo, ali i što sretniji u životu

kojim živimo. Profesor Kačić želio je mladima prenijeti svoju ljubav prema jezikoslovlju i prenijeti osjećaj da jezikoslovlje nije samo struka, nešto čime se zarađuje za život, već da je jezikoslovlje dio našega života, da se s jezikoslovljem može živjeti i da se jezikoslovlje živi. Kako bi to i dokazao, uvijek je isticao da nije dovoljno samo pratiti i čitati jezikoslovnu literaturu te pisati članke, već da se i na razne druge načine mladi jezikoslovac treba uključiti u rad jezikoslovne zajednice. To je moglo biti radom u uredništvima nekih od jezikoslovnih časopisa ili edicija, vođenjem ili sudjelovanjem na Zagrebačkom lingvističkom krugu ili radom na bilo koji drugi način kojim bi mladi čovjek mogao pridonijeti razvoju jezikoslovne zajednice, a samim tim postati kvalitetniji i potpuniji jezikoslovac.

Budući da je i sam bio dugogodišnji izvršni urednik časopisa *Suvremena lingvistika*, smatrao je da je sudjelovanje u radu uredništva jednog jezikoslovnog časopisa za mladu osobu od neprijeporne važnosti. Prema njegovu mišljenju radom u uredništvu izgrađuju se kriteriji i stavovi o tome što je i kakav bi trebao biti znanstveni rad te se upoznaje jezikoslovna zajednica u cjelini, njezini smjerovi i kretanja.

Jedno od mjesta koje je za njega bilo neizostavno u izgradnji mladog jezikoslovca bio je i Zagrebački lingvistički krug. Krug je za njega bilo mjesto koje najbolje simbolizira njegov osjećaj prema jezikoslovlju. Mjesto gdje su se jezikoslovlje – struka i jezikoslovlje – život najbolje isprepletali. Smatrao je Krug izuzetno važnim mjestom za mladoga čovjeka – mjestom gdje se šire jezikoslovna znanja i vidici, gdje se grade mišljenja o onome što se na Krugu izlaže, gdje se uči argumentirano pitati i diskutirati, ali isto tako i mjesto gdje se šire poznanstva, stvaraju prijateljstva.

I na kraju dodajmo još nešto. Priloge za ovaj broj časopisa *Suvremena lingvistika* posvećen uspomeni na profesora Kačića poslao je, osim njegovih bliških kolega, suradnika i prijatelja, i nemali broj njegovih bivših novaka. To samo potvrđuje koliko su ga mladi ljudi cijenili i poštovali, koliko su ga voljeli kao čovjeka te koliki je trag ostavio u njima. Ovi prilozi zahvala su profesoru što je imao povjerenja u nas i razumijevanja za nas; na nama je da to povjerenje opravdamo, a da rečenicu »*Možda bude jednog dana nešto od vas*« pokušamo ostvariti.

Ida Raffaelli